

NORGES HØYESTERETT

Den 20. desember 2019 ble det av Høyesteretts ankeutvalg med dommerne Matningsdal, Matheson og Bergsjø i

HR-2019-2408-U, (sak nr. 19-189472STR-HRET), straffesak, anke over kjennelse:

A (advokatfullmektig Christian Norgaard)

mot

Politiets utlendingsenhet

avsagt slik

K J E N N E L S E :

- (1) Saken gjelder internering etter utlendingsloven § 106 første ledd bokstav b om unndragelsesfare.
- (2) A, født 00.00.2000, er opprinnelig fra Eritrea. A søkte asyl i Norge 8. februar 2018. Med henvisning til Dublin III-forordningen ble hun i UDIs vedtak 10. september 2018 og UNEs vedtak 12. november 2018 nektet realitetsbehandling. A ble deretter sendt til Italia for å fremsette søknad der.
- (3) A returnerte til Norge før sommeren 2019. Hun begjærte 21. august 2019 omgjøring av UNEs vedtak 12. november 2018. I vedtak 18. november 2019 besluttet UNE ikke å omgjøre vedtaket. Deretter søkte hun 26. november 2019 på ny asyl. Hun har motsatt seg retur til Italia for å behandle søknad om asyl der. På denne bakgrunn er hun begjært internert i fire uker i medhold av utlendingsloven § 106 første ledd bokstav b.
- (4) Oslo tingrett avsa 2. desember 2019 kjennelse med slik slutning:

«A, født 00.00.2000, kan holdes internert inntil retten eller politiet bestemmer noe annet, men ikke ut over 30.12.2019.»
- (5) Borgarting lagmannsrett avsa 11. desember 2019 kjennelse med slik slutning:

«Anken forkastes.»
- (6) A har anket til Høyesterett. Anken er angitt å gjelde lagmannsrettens lovtolking. I korte trekk har hun gjort gjeldende at det ikke er tilstrekkelig for internering at utlendingen motsetter seg utsendelse, jf. HR-2019-2251-U. Det er anført at lagmannsretten ikke har foretatt en konkret vurdering av om hun vil unndra seg utreise.

- (7) *Politiets utlendingsenhet* har inngitt tilsvaer og påstått anken forkastet. Det gjøres gjeldende at avgjørelsen i HR-2019-2251-U ikke kan være av avgjørende betydning. Det er ikke noe krav for å oppfylle lovens vilkår om unndragelsesfare at utlendingen aktivt gjør seg utilgjengelig for utlendingsmyndighetene. Loven gir hjemmel for å internere en utlending i påvente av et vedtak på bakgrunn av en antakelse om at vedkommende vil unndra seg et fremtidig vedtak. I denne vurderingen kan det vektlegges at utlendingen uttrykkelig har motsatt seg å forlate riket, jf. utlendingsloven § 106 d bokstav b. Lagmannsrettens vurdering av unndragelsesfaren er tilstrekkelig.
- (8) *Høyesteretts ankeutvalg* bemerker at anken gjelder lagmannsrettens lovtolking, som ankeutvalget kan prøve, jf. utlendingsloven § 99a, jf. straffeprosessloven § 388 første ledd nr. 3.
- (9) Utlendingsloven § 106 første ledd bokstav b første og andre punktum fastsetter at en utlending kan interneres når det er «konkrete holdepunkter for å anta at utlendingen vil *unndra seg* iverksettingen av et vedtak som innebærer at utlendingen plikter å forlate riket. Pågripelse og internering kan også skje dersom det er vesentlig fare for at utlendingen vil *unndra seg* iverksettingen av et vedtak som innebærer at utlendingen skal overføres til et annet europeisk land i medhold av Dublin-samarbeidet, jf. § 32» (uthevet her).
- (10) Om unndragelsesfaren i denne saken uttaler lagmannsretten:
- «I likhet med tingretten finner lagmannsretten at det foreligger slik unndragelsesfare at det er grunnlag for internering etter utlendingsloven § 106 første ledd bokstav b. I det det er ny uttransportering til Italia som er det aktuelle, kommer § 106 første ledd bokstav b annet punktum til anvendelse. Ved vurderingen av unndragelsesfaren finner lagmannsretten det tilstrekkelig å peke på at A uttrykkelig har motsatt seg å bli sendt tilbake til Italia.»**
- (11) Om kriteriet unndragelse i utlendingsloven § 106 første ledd bokstav b uttaler Høyesteretts ankeutvalg i HR-2019-2251-U avsnitt 8:
- «Unndragelse i denne sammenheng vil være at utlendingen aktivt gjør seg utilgjengelig for utlendingsmyndighetene. Det er ikke tilstrekkelig for internering at man motsetter seg utsendelse.»**
- (12) Som det fremgår av sitatet fra lagmannsrettens kjennelse, har den funnet det «tilstrekkelig» til å oppfylle lovens vilkår om unndragelsesfare at «A uttrykkelig har motsatt seg å bli sendt tilbake til Italia». Utlendingsloven § 106 d første ledd fastsetter imidlertid at unndragelsesfaren «skal vurderes konkret i det enkelte tilfellet. For å avgjøre om det foreligger unndragelsesfare skal det foretas en totalvurdering hvor det blant annet kan legges vekt på om ... b) utlendingen uttrykkelig har motsatt seg å forlate riket».
- (13) Ved internering som ved varetektsfengsling skal det altså foretas en totalvurdering av unndragelsesfaren hvor det etter loven «kan legges vekt på» om utlendingen «uttrykkelig har motsatt seg» å forlate riket. Lagmannsrettens begrunnelse må imidlertid forstås slik at den har ansett dette momentet som *alene* tilstrekkelig. Det er uriktig lovtolking.
- (14) Lagmannsrettens kjennelse må etter dette oppheves, jf. utlendingsloven § 99a, jf. straffeprosessloven § 385 andre ledd.
- (15) Kjennelsen er enstemmig.

SLUTNING

Lagmannsrettens kjennelse oppheves.

Wilhelm Matheson
(sign.)

Magnus Matningsdal
(sign.)

Per Erik Bergsjø
(sign.)